

INTERVJU ++++

STEFAN ARSENIJEVIĆ, REDITELJ

REŽIJA I
OSTALI ZLOČINI

A vertical graphic design featuring a portrait of a man with dark, curly hair and a beard, wearing a dark, long-sleeved shirt with his arms crossed. The portrait is set against a light, textured background. Above the portrait, the text "INTERVJU ++++" is written in a bold, sans-serif font. Below the portrait, the text "STEFAN ARSENIJEVIĆ, REDITELJ" is written in a smaller, sans-serif font. At the bottom of the graphic, the text "REŽIJA I OSTALI ZLOČINI" is written in a large, bold, sans-serif font.

Aleksandar S. Janković

Stefan Arsenijević je jedan sasvim običan mlad čovek. Neobične su okolnosti u kojima se on, čini se, snalazio veoma obično. Po scenariju Abdulaha Sidrana snimio je kratki film („Atorzija“) koji je osvojio nagradu na Berlinskom festivalu. Bio je nominovan za „Oskara“. Snimio je još neke kratke filmove. Jedan od njih deo je omnibusa „Lost and Found“. Nedavno je završio i svoj prvi veliki film „Ljubav i drugi zločini“. Fabulu je uzeo iz novinske vesti, pozvao neke neobične saradnike (Simon Tanšek i Volker Schäfer), neke nama drage glumce (Anica Dobra, Milena Dravić, Vuk Kostić) i snimio mali film o najvećoj beogradskoj opštini. Iako postoji mnogo filmova o Novom Beogradu, pogotovo u poslednjih deset godina, i verovatno svi govore o tranziciji i njenim posledicama, ovaj je ipak neobičan. „Ljubav i drugi zločini“ je neobičan film jer ga je snimio Stefan Arsenijević, mlad čovek koji je, pripovedajući naizgled sasvim obične priče, došao i do nominacije za „Oskara“. Film je o odlasku odavde. To je priča svih nas, čini se. Da ipak sačekamo šta će Stefanu da se dogodi u Berlinu.

Yellow Cab: Kakva je razlika između kratkog, srednjeg i dugog metra, osim u minutaži?

Stefan Arsenijević: U dramaturgiji. Ali suštinski — sve je to film.

YC: Da li bi Stefan Arsenijević mogao da snimi film „Carlston za Ognjenku“ i kako bi on izgledao?

SA: Sa velikim zadovoljstvom. Svaka čast Urošu, uživao sam! Moja verzija bi, naravno, bila drugačija, što je normalno. Znao kako su se novotalaševci zezali tako što su snimali po istim scenarijima, a nastajali su potpuno različiti filmovi.

YC: Kako ste zadovoljni ekipom koja je radila na filmu? I kako izgleda snimati na mestima gde ste odrasli? Da li postoji odmak?

SA: Teško je napraviti odmak. Zato sam u pomoć pozvao direktora fotografije Simona Tanšeka i scenografa Volkera Schäfera koji nikada nisu bili na Novom Beogradu. Uz njih sam ponovo otkrio blokove i izgradio poseban vizuelni stil potreban za naš film. Bilo je pravo zadovoljstvo gledati kako im Novi Beograd ulazi pod kožu.

YC: Kakva su Vaša očekivanja od „Berlinale“? Da li mislite da se uklapate u generacijsku mapu novih reditelja?

SA: Ovu godinu obeležiće debitanti. Ima ih drastično više nego bilo koje druge godine. Izgleda da nastupa cunami novih reditelja. Sad, najstarija od nas je Madonna. Pošto imamo film u istom programu, u ovom haosu priprema za „Berlinale“, kad god čujem neku njenu pesmu na radiju, pomislim: a, koleginica, znam kako joj je sad!

YC: Kako je Vaša karijera u pogledu video spotova? „Meg Ryan Blues“ za Evu Braun bio je veoma zanimljiv spot?

SA: Skoro sam bio na večeri kad je neko spomenuo taj spot, ne znajući da sam ga ja radio. Mislim, spomenuo u pozitivnom smislu. I ja se zbunio. Ljudi ga se još sećaju. Lepo. To je jedan od dva muzička spota koja sam režirao. Sviđa mi se što si u njima potpuno slobodan. Ako mi neko ponudi da ponovo režiram, mislim da bih sada više pristupio toj formi kao konceptualnoj umetnosti, nego kratkom filmu. To mi deluje zanimljivo.

YC: Šta Stefan Arsenijević radi kada ne režira? Da li Vas inspiriše da budete pedagog?

SA: Kad ne režiram, gledam filmove. Šalim se. Viđam prijatelje, čitam, jedno vreme okupljao sam grupu mladih reditelja koji ne znaju da igraju fudbal, pa smo autsajderski pikali loptu. Ali, sve je to tako mali deo mog vremena. U stvari, nama su na prvom času rekli: kada si reditelj, reditelj si 24 sata. Radiš i u snu. To mi je tad delovalo kul. Sada je već ne tako prijatna istina, ali stvarno je tako. Radiš non-stop: smišljaš priče, gledaš svet oko sebe, baviš se svojim i tuđim emocijama...

Rad na fakultetu dođe mi i kao neki trening iz režije na koji redovno idem. Na časovima se bavimo filmovima najvećih svetskih autora i samih studenata, i ja i dalje mnogo učim. Korisno je vratiti se povremeno na ta bazična znanja profesije i preispitivati ih iz ugla novog iskustva. I, naravno, inspirativno je raditi sa mladim ljudima — to si hteo da čuješ, da sam star, zar ne? Trudim se da im pričam o stvarima koje meni niko nije pričao, a iz ove perspektive čine mi se vrlo bitnim.

YC: Koji su reditelji i filmovi uticali na Vas? Koji je Vaš omiljeni film?

SA: Jarmush, Almodóvar, Aki Kaurismäki, Hal Hartley... Ta neka

Strana / Page: 62

Rejting / Reach: 0

Država / Country: SERBIA AND MONTENEGRO

Površina članka / Size: 449 cm2

3 / 3

mešavina ludila i melanholije. Ni na prijemnom nisam znao da kažem koji mi je omiljeni film. Zamalo da me ni iz druge ne prime... Ali, eto, recimo da je Fellinijev „Amakord“ film kojem se stalno vraćam i gledam ga bar jedanput godišnje.

YC: Da li znate da se u spotu Intrudera u kome ste učestvovali, vidi da nemate sluha?

SA: Pre dve godine, na proslavi Nove godine, prva nepoznata osoba koja mi je prišla posle ponoći bila je jedna devojka koja je rekla: 'Izvini, jesi ti onaj iz spota Intrudera?' Njoj nije smetalo što nemam sluha. I tu sam shvatio da je bolje biti muzičar nego filmadžija. Jedno vreme zabavljala me je ideja da osnujem bend Roditelji dece loših muzičara.

YC: Kakvku muziku volite? Da li postoji album ili pesma koji su Vam promenili život?

SA: Volim muziku i veliki sam muzički svaštojed. Ali, moj život menjali su filmovi.